

Sygn. akt VI W 553/17

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

K. T. synowi F. i A. zd. Ć., ur. (...) w M.

obwinionemu o to, że:

1. w dniu 27 stycznia 2017 roku około godziny 17:35 we W. na ul. (...), na wysokości nr(...) spożywał alkohol z puszki w postaci piwa (...),
2. w tym samym czasie i miejscu, podczas interwencji, zaśmiecił tę ulicę, poprzez wyrzucenie puszki po piwie na ziemię,

tj. o czyn z art. 43(1) ust. 1 ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i art. 145 kw w zw. z art. 9 § 1 kw

I. uznaje obwinionego K. T. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. wykroczenia z art. 43(1) ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i art. 145 kw w zw. z art. 9 § 1 kw i za to na podstawie art. 43(1) ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości w zw. z art. 9 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 stycznia 2017 r. około godziny 17.35 K. T., idąc ul. (...) we W., pił z puszki piwo marki (...). Na widok zbliżającego się patrolu policyjnego obwiniony schował puszkę z napojem do kieszeni kurtki. Zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji, obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego w wysokości 100 zł, a następnie – podczas rozmowy z policjantami – wyrzucił puszkę za ogrodzenie posesji, przy której była podejmowana interwencja.

Dowód: zeznania świadków: M. S. z dnia 29 czerwca 2017 r.

A. M. z dnia 17 maja 2017 r.

notatka urzędowa k. 2

K. T. jest emerytem, utrzymuje się ze świadczenia w wysokości ok. 2 000 zł. Obwiniony leczy się z powodu różnych schorzeń, w tym kardiologicznych.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego z dnia 17 maja 2017 r.

informacja ZUS k. 20

dokumentacja medyczna k. 23 - 30

Przesłuchany w charakterze obwinionego K. T. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że z uwagi na stan zdrowia od 1997 r. nie może spożywać alkoholu, a bezpośrednio przed zatrzymaniem przez policjantów pił przez rurkę z puszkę napój. Dodał, że widząc zbliżający się patrol policyjny machinalnie schował puszkę do kieszeni. Zaprzeczył też, aby wyrzucił puszkę za płot pobliskiej posesji, wskazując, że w pobliżu znajdował się kosz na śmieci, do którego mógł wrzucić opakowanie.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w jakim kwestionował swoje sprawstwo w odniesieniu do obu czynów, objętych wnioskiem o ukaranie, bowiem pozostawały one w sprzeczności z dowodami, których rzetelność nie budziła wątpliwości Sądu: zeznaniami świadków A. M. i M. S. oraz treścią notatki urzędowej. Relacje świadków były rzeczowe, logiczne, wzajemnie zbieżne i konsekwentne w toku postępowania, Sąd nie dopatrzył się też powodów, dla których świadkowie – osoby dla obwinionego obce – mieliby go bezpodstawnie obciążać.

K. T. istotnie cierpi na liczne schorzenia, a jego wyjaśnienia w tej kwestii potwierdzała przedłożona dokumentacja medyczna, jednakże stan zdrowia nie stanowił dla niego przeszkody w sięganiu po napoje alkoholowe.

Dostarczenie przez obwinionego stosownej dokumentacji medycznej nie przekonało Sądu o jego niewinności, wobec jednoznacznych stanowisk obu świadków.

Zauważyć należy też, iż K. T. twierdził, że od czasu powodzi, tj. od 1997 r., jego stan zdrowia pogorszył się na tyle, że nie może w ogóle pić alkoholu, tymczasem wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia z dnia 16 lutego 2011 r. sygn. akt VI W 4284/10 został ukarany właśnie za czyn z art. 43(1) ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, popełniony w 2010 r.

Okoliczność ta – wobec zatarcia skazania – w żaden sposób obecnie nie może obciążać obwinionego, Sąd nie brał jej też pod uwagę przy wymiarze kary, a jedynie przy ocenie wiarygodności relacji obwinionego.

Dokonując rekonstrukcji stanu faktycznego, Sąd pominął dokumentację fotograficzną przedłożoną przez obwinionego (k. 43 – 47), jako nie mającą znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności obwinionego za zarzucane mu czyny.

Na marginesie jedynie Sąd zauważa, iż wysokość ogrodzenia widocznego na zdjęciach na k. 43 i 46 nie przesądza o niemożności przerzucenia przezeń – lekkiej przecież – puszkę z płynem.

Uwzględnione i ocenione przez Sąd jako wiarygodne dowody nie pozostawiały wątpliwości co do winy i sprawstwa K. T. w zakresie obu zarzuczanych mu czynów.

Pijąc piwo na ul. (...), obwiniony naruszył przepis art. 43(1) ust. 1 ustawy z dnia 26 października 2016 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, który stanowi, że karze grzywny podlega ten, kto spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 14 ust. 1 i 2a–6 tej ustawy. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 2a ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zabrania się spożywania napojów alkoholowych na ulicach, placach i w parkach, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów.

Na marginesie jedynie zauważyć należy, odnosząc się do argumentacji obwinionego, że przebadanie na zawartość alkoholu w organizmie osoby, której zarzuca się popełnienie wykroczenia z art. 43(1) ust. 1 ustawy o wychowaniu w

trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi nie jest obligatoryjne, nie dziwi więc, że policjanci nie uznali za konieczne poddanie obwinionego takiemu badaniu. Podkreślić należy, że ustawodawca nie wymaga, aby osoba spożywająca alkohol wbrew przepisom ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi znajdowała się w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości.

Zeznania świadków A. M. i M. S. nie pozostawiały też wątpliwości, że obwiniony w sposób umyślny zanieczyścił otoczenie miejsca, gdzie podejmowała była wobec niego interwencja, wyrzucając puszkę z piwem, które to zachowanie realizowało znamiona wykroczenia z art. 145 kw.

Rozważając kwestię wymiaru kary, Sąd uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynów obwinionego przekraczał stopień nieznaczności. Obwiniony działał umyślnie, naruszając przepisy, których celem jest ochrona porządku publicznego oraz zapobieganie rozpowszechnianiu m. in. wśród osób nieletnich niewłaściwych wzorców postępowania.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że K. T. jest osobą w zaawansowanym wieku, mającą obecnie status niekaranej, dlatego też uznał, że orzeczona wobec niego grzywna w wysokości 100 zł będzie wystarczająca dla uświadomienia mu naganności jego postępowania i zapobieżenia powielaniu podobnych zachowań w przyszłości.

Wymierzenie takiej kary nie pozostawało w sprzeczności z przepisem art. 24 § 3 kw, ponieważ na wniosek obwinionego grzywna może zostać rozłożona na raty, podobnie jak koszty postępowania, którymi obciążono obwinionego po myśli art. 118 kpw.